

Mircea Cărtărescu · ne kiáltsd sohasem segítség

**mircea
cărtărescu**

**ne
kiáltsd
sohasem
segítség**

Fordította és az utószót írta Visky András

BOOKART, 2024

Támogató a Romániai Magyar Demokrata Szövetség
és a Communitas Alapítvány

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült
Mircea Cărtărescu *nu striga niciodată ajutor*
Humanitas, București, 2000

Lektorálta és szerkesztette
Lövétei László László

ISBN 978-606-8994-78-9

© Mircea Cărtărescu, 2024
© Visky András, magyar fordítás, 2024
© Bookart, magyar kiadás, 2024

ne kiáltsd sohasem segítség

(nu striga niciodată ajutor)

ne kiáltsd sohasem segítség
nem fog meghallani senki
mert nem létezik senki
körülotted

nyeld vissza a kiáltást
tűrj
bírd ki

pofozd magad öklözd magad
vágjál bele a karodba
verd falba a fejed

de ne kiáltsd segítség
az idődet vesztegeted

ne várj el senkitől semmit
legkevésbé magadtól

ne higgy a csodákban
csoda az hogy még lélegzel

amikor nagyon fáj
amikor áthatol rajtad
rohanj ki
akaszkodj az emberekre

ők majd a hajaddal törlik le
a sárat a bakancsukról
a spermát
a vért

így majd könnyebben múlik
az idő

de ne kiáltsd segítség
mert senki nincs
körülötted
aki meghallhatna

égő szemekkel írtam egykor

(înainte scriam cu ochii arzând)

égő szemekkel írtam egykor
most nedves szempillákkal írok

minden másként látszik most
az élet másik végéről

már nem akarok, már nem tudok, már nem bírok
írni
csak kiáltani és sírni akarok

ha sírok tudom
senkit sem veszek rá a sírásra
könyörületből irántam
törődésből irántam

nem írok magamnak
neked sem
neki sem

legkevésbé neki
írok

égő szemekkel írtam egykor
most nedves szempillákkal írok

amikor fiatal voltam

(când eram tânăr)

amikor fiatal voltam
vég nélküli költeményeket írtam
volt időm rá
annyi ameddig a szem ellát

most csak annyit akarok mondani neked
szökj meg
szökj meg az ördögbe is
szabaduljon aki tud

ó, milyen hosszú költeményeket írtam
amikor fiatal voltam
és milyen hosszú leveleket
távoli vidékekről

milyen hosszú listákat készítettem
asszonyokról
milyen sok naplót írtam

és milyen sokat olvastam, milyen sokat néztem
az eget
és milyen sokat gondolkoztam
az utolsó éveimről
mint utolsó évekről

de most csak annyit mondok neked
az utolsó lélegzetemmel

szökj meg az ördögbe is
szabaduljon aki tud

egy kutya van bennem

(am un câine cusut)

egy kutya van bennem
a bőrömbbe varrva
érezem ahogy vergődik ott
ahogy zúz belülről

ahogy harap
tép
szaggat

ahogy egy nő
gyermeket hord a hasában
nekem egy kutyám van
a bőrömbbe varrva

mi lennék nélküle?
mi lennék a bánatom nélkül?

most kinyújtotta a nyelvét
a gerincvelőmön át
és az agyamat nyalogatja

most a fejét az én
koponyámba nyomta
és a szememen keresztül bámul

mit tennék nélküled
én fájdalommal?

nem remélek többet

(nu mai sper)

nem remélek tovább
nem hiszek tovább
nem akarok tovább

nem akarok tovább
nem akarok tovább

nyisd ki az öklöd
engedj elmenekülni

vagy szorítsd össze jobban
legyen végre vége

nem akarok tovább
nem akarok tovább

iszonyatos erővel
zúzd szét a koponyámat
ahova miattad bújtam
szörnyű félelmemben

kegyetlen ököl

nem remélek tovább
nem hiszek tovább
nem akarok tovább

nem bírom tovább

hány szem víz

(câte boabe de apă)

hány szem víz
található az esőben?
nem lehet megszámlálni
mert széttörik egyik a másikban
egyik a másikban

hány gondolatot és hány képet
gyűjtesz össze egy élet során?
eleget ahhoz hogy sírj
az eljövendő életekben

hány éjszakát
hány napot
hány évszázadot
hány falevelet
hány füvet

mekkora szerencsében kell részesülnöd
hogy befejezd, hogy befejezd végre?
hány autóra esik az eső ezen az éjszakán?
hány ujyra?
hány szempillára?
hány ajakra?

bekapcsolom a tévét
hogy ne lássak semmit
megfeszítetten gondolkodom
hogy ne értsek semmit

a világtalan macska csendben közelít
felmászik az ölembe
simogatom

mekkora megkönnyebbülés
hogy van valakim akivel az esőt
hallgathatom

egy szempilla

(o geană)

egy szempilla
hullt a papírra

ott vár
ívelt
nyugodt
száraz

nem akar
vers lenni

semmi nem akar lenni

de ott van
és szebb
mint bármi amit
egy hosszú élet során írtam

mulandóság

(impermanență)

mulandóság

fogadd el
a tied különben is

mulandóság
jelentéktelenség

fogadd el őket
mint valami ajándékokat

mulandóság
jelentéktelenség
felejtés

ezt szánta neked
a sorsod

mulandóság
jelentéktelenség
felejtés

üresség

az élet

(viața e)

az élet
rettegés

és mégis

örülj neki
ez mindened

hamarosan még a rettegés is
elvétetik tőled

mindaz amit látsz
semmi

de amikor már nem leszel
a semmivel sem bírsz majd

örülj a rettegésnek
örülj a semminek
adj hálát mindennap érettük

légy szelíd
légy átmeneti
légy itt

ez mindened

egyedül jöttem el

(sunt singurul care a venit)

egyedül jöttem el
a temetésemre
és még én
sem sírok
a saját dolgaimra gondolok

de mivel egykor
olyan körülmények között
ismertem meg magam
amivel nem akarom untatni
az olvasót
azért jöttem el
hogyan elkísérem magam az utolsó útra

és mert a pópa sem jött
én mondok valamit
a koporsó mellett

mivel a sírásók nincsenek itt
egyedül ásom meg a síromat
hogyan magamtól essem bele